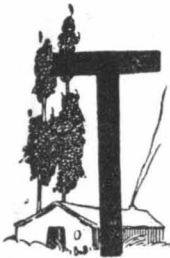

ΤΑΞΕΙΔΙΑ, ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ, ΚΙΝΔΥΝΟΙ...

ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΚΕΦΑΛΙ... ΕΝΟΣ ΖΩΝΤΑΝΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ!

(Άρθρο της διάσημης εξερευνητριας Ροζίτας Φέρμης)

Α παράξενα περιστατικά, που θα σας άφηγηθώ παρακάτω, μου συνέβησαν στο Μπάνος, την τελευταία έμπικρη πόλη της οροσειράς των Άνδεων, χτισμένη στο σημείο άκρως όπου η ζούγκλα άρχιζε να καθιερώνει προς τον Ειρηνικό Ωκεανό. Όταν θα διαβάσετε το σηκισμά μου αυτό, θα κρίνετε αν έδειξε ο κόπος να σας διηγηθώ την άπιστευτη αυτή ιστορία.

Όταν έβρισκα στο Μπάνος, κατέλιπα στο μοναδικό ξενοδοχείο του τόπου, μια ετοιμοφόρη δηλαδή απέραντη καλύβα, που διέθετε κρεβάτια — δεν λέω δωμάτια, γιατί όλα τα κρεβάτια βρισκόντουσαν σ' ένα μεγάλο θάλαμο, που θύμιζε γυδοκαμείο ή στρατόνα — σε κείνους τοίς περαστικούς, οι οποίοι προτιμούσαν να γίνουν βορά των κοριών, παρά να κοιμηθούν στο ύπαιθρο και να φραγοθούν από τις άγρια θήρια, που τριγύριζαν διη νύχτα πελαγονόνα στα περικόρια της πόλεως. Άποκτησης της καλύβας αυτής ήταν ένας μυστηριώδης Ίσπανός, γά τον όνομα λεγόταντοσαν πολλά και διάφορα — άρχετο ταξειδιώτης δηλαδή μπήκανε στο Ξενοδοχείο του, χωρίς να Ξαναβούν από κά μέρα ζωντανά, κλπ. κλπ. — χωρίς όμως να έχη κανείς να καταβάλει κάποιον οργανωμένο ανέναντί του. Όμοιολόγ, ώστόσο, ότι μεγαλύτερη έντιμωσα μου έκανε ή κόρη του Ξενοδόχου, μια ψηλή και άσχη καπέλλα, που θα μπορούσε να είναι όμοια, αν δεν είχε στην έκφραση της φρονησιωμίας της κάτι το άποκόσιο, το ύπερφυσικό, κάτι που της έκανε να μοιάζει μάλλον με φάντασμα, παρά με ζωντανό άνθρωπο...

Ένας άμαξάς, περαστικός κι αυτός από το Μπάνος και συγκρατικός μου στο Ξενοδοχείο, ένθουσιασμένος από τη γενναιοσορία μου — όταν καθήσαμε να φάμε μαζί, στην τραπέζια, τον χέρασά ένα μοικιάλι κονάκι — προσθηκασιώθηκε να μου ζήγησση γιατί ή Μπερεκίτα (έτσι λεγόταν ή κόρη του Ίσπανού), φανόταν σαν νεράϊδοσταμηνή, σαν να μη ζούσε σ' αυτόν τον κόσμο.

—Την βοήκη μια μεγάλη συμφορά — άρχισε να μου διηγείται ο άμαξάς, αφού άδειασε το μπόο ποικιάλι του κονάκι. Η Μπερεκίτα ήταν άλοτε εύθημη και γελαστή, από το πρωί ως το βράδυ. Ξεκούρασε τοίς στατοκόπους μονάχα με το τραγοβή της, με μια νατιά της... Μια μέρα όμως ήφθαν κι ΄εμειναν έδω δυό Ξένοι. Ο Ένας ήταν φοιτητής της Ίατρικής και σκόπευε να προχωρήσει στο έσωτερικό της ζούγκλας, για να μαζέψη σπάνιους σκαθαρούς... Όστόσο, ο νέος αυτός δεν πραγματοποιήσε την άπόφασή του. ΄Εμεινε έδω, γιατί έρωτεύθηκε τριλλά την Μπερεκίτα. Ο άλλος ξένος ήταν Ένας Γερμανός χροισοθήρας... Κι ΄άγιάτρη κι αυτός την Ίσπανίδα... Η Μπερεκίτα άνταποκρίθηκε στο άσθημά του πρόθημα. Και όταν ο Γερμανός Ξεκίνησε για τα παρθένα δάση, με την έλπιδα ότι θα άνεκάλλιπτε εκεί καμιά φλέβα χρυσού, ή κοπέλλα του ύποσέθησε, άδιαφορώντας για την άπελπισία του φοιτητού, ότι μόλις επιστρέψει θα κάνανε τοίς γάμους του. ΄Υστερ' από λίγους μήνες, έφτασαν στο Μπάνος μερικοί Ίνδοι Ζιβάρος. Ο Ένας απ' αυτούς παρ' ή μη ποίημα μ' ανεροκοιολή... Δεν έφρον αν σας έτινε να στανανήσετε κανέναν Ζιβάρος στά μέρη αυτά. Οι Ίνδοι αυτοί κυκλοφορούν γιννά ως τη μέση, με μια φαρά, γεματή δηλητηριώδη βέλη, περιερμένη από το λαμό του, κροτώντας ένα χροτό ραβδί, που είναι στά χέρια τους τρομερό όπλο, γιατί Ξεφρον να το πετούν από μεγάλη άπόσταση και ν' άνοιγουν στά δυό το κεφάλι του άντιπαύου τους. Το χωριότερο όμως γνώσθημα τών άγριων αυτών ποικιστών, είναι ότι έθγουν όλο περσασμένε από τη μέση τους νεκροκαμάδες, κυμμές σαν ήλια. Θεωρώ περικό να σας πω ότι τά κεφάλια αυτά άνίγουν πάντοτε σέ έθροβή. Άλλά πώς κατορθώνουν να τά κάνουν τόσο μικρά ; Αυτό είναι όλόκληρη έπιστημη. Στην άρχή άφραφρον από το χροάνιο το τροχισμό του. ΄Υστερα άνίγουν μια τρίπια στην μέση του μετώπου και ποίωσαν όλο το μυαλό. Β'όλουν τά μάτια, ραβόνουν σιγιάτά τα χείλη και κατόπιν βάζουν το κεφάλι να βροθή μέσα σέ ζευατιστό νερό, ώρες όλόκληρες, για να μαζέψη. Τέλος το άφρουν δυό-τρεις μέρες μέσα σέ καυτή στάση και όταν το βγάλουν από κει, ή νεκροκεφαλή είναι πια μικρή σαν ποικιάλι ή μήλο... Και τό πια καταπληκτικό σ' όλη αυτήν την ύπόθεση, είναι ότι οι Ζιβάρος κατορθώνουν ώστε το κεφάλι, παρ' όλες τις διάλορες που υφίσταται, να διατηρη άκόμα τά παλιά του χαρακτηριστικά, να άποτελή δηλαδή μια άποκροστική μικρογραφία του παλιού κεφαλές... Να μη σας τά πο-

Τόπος Ίνδου Ζιβάρος

λοκόγ, το κεφάλι που ζητούσε να πουλήση ο Ίνδος που σας άνέφερα προό λίγους, ήταν όλοάφνερο ότι άνηκε στον Γερμανό τυχοδιώκτη, ο όποός είχε Ξεανήσει για τό δάσος, για να βρη καμιά φλέβα χρυσού... Δεν είναι και πολύ δύσκολο να μαντέψη κανείς τι είχε συμβή. Ο έρωτευμένος με την Μπερεκίτα φοιτητής, θέλοντας να Ξεφορτωθή τον επικίνδυνο αυτόν άντίηλο — σας είχα πη ότι ή Μπερεκίτα είχε δείξει την προτιμωσή της για τον χροισοθήρα — τον παρακολούθησε στο δάσος, τον σκόπευσε και ύστερα παρόθεσε το πτώμα του στους Ζιβάρος, οι όποιοι ύπέβαλαν τό κεφάλι του λευκού στην ίδια κατεργασία, στην όποια ύποβάλλουν τά κεφάλια όλων των Έυρωπαίων, που πέφτουν στά χέρια τους. Και από μια τραγωδή συμπίπτωσι, ο Ζιβάρος που έτινε να γίνη κάτοχος της κεφαλής του Γερμανού χροισοθήρα, ήθε να πουλήση τό άρηστικώ αυτό εκκοιμοτέχνημα στο Ξενοδοχείο του πατέρα της Μπερεκίτας...

΄Εβλεν τάχα άνάγκη να σας πω ότι ή Μπερεκίτα κόνητε να τρελλαθή απ' την άπελπισία της, όταν είδε τό κεφάλι του άγαπημένου της—δεν δυσκολεύτηκε διόλου ν' άνανρωρήσει τά χαρακτηριστικά του—να κρημέται απ' τη μέση του Ίνδου ;... Όστόσο, είχε τό κοινάριο να τό άγοράσει και να τό βάλη μέσα σ' ένα βάζο. Και κάθε βράδυ βγάδει αυτό τό βάζο από τό ντουλάπι της και κοινοειάται ώρες όλόκληρες με τη νεκροκεφαλή του λατερού της... ΄Εχει σαλέψη πια τό μυαλό του συστασιμένου του κορισιού. Γι' αυτό τό βλέπετε έτσι άλλοαίωμένο... —Καλά, και ο φοιτητής τι γίνετα ; ρώτησα τον άμαξά, παραγμένη άκόμα από κείνα που άκουσα. Δεν τιμωρήθηκε για τό έγκλημά του ; —Κανείς δεν ύποσέτασε ότι τό έγκλημα τό έκανε ο φοιτητής ; άποκρίθηκε ο άμαξάς, χαμηλώνοντας τον τόνο της φωνής του. Αυτό που σας είπα είναι προσωπική μου γνώμη...

΄Ενοείται ότι δεν τόλμησα να την άνακοινώσω σέ κανένα μέρη σήμερα, επειδή ο φοιτητής αυτός είναι προστατευόμενος του Ξενοδόχου και επειδή πρόκειται σέ λίγες μέρες να κήνη τοίς γάμους του με την Μπερεκίτα... Μάλιστα ! Ο Ξενοδόχος έπέβαλε στην κόρη του να πάρη άνδρα τό φοιτητή κι εκείνη δέχτηκε, γιατί ίσως να μη καλοκατάλαβε, στά γάλια που βροσκονταν, τι ζητούν από αυτήν... —Μά αυτό είναι τρομερό !... φώναξα.

—Στην καταρριμμένη αυτή περιφέρεια συμβαίνουν πράγματα πολύ τρομερότερα...

Την έπομένη έβγυγα από τό Ξενοδοχείο του Μπάνος, για να συνεχίσω την πορεία μου προς τό έσωτερικό τό δάσους, προς τό άγνωστο έδαφος. Στην πόρτα της καλύβας είδα την Μπερεκίτα να στέκεται, Ξένη και άδιάφορη προς τον κόσμο, ζωντανό φάντασμα, δίπλα στο φοιτητή, ο όποιος φανότανε περήμενος κι έντυχιμένος... ΄Αναστένάξα και πέρσα από μπροστά τους χωρίς να πω τίποτα...

Είχα προχωρήσει άκριτά στο δάσος, όταν Ξαφνικά, πίσω από μερικούς θάμνους, παρουσιάστηκε μπροστά μου ένας άνθρωπος, που δεν διέφερε διόλου από πήθο. Μολονότι τό δέγμα του ήταν καταύμαρο και τά μακριά μαλλιά και γένεια του του σκέπαζαν τό κεφάλι και τό πρόσωπ, δεν δυσκολεύτηκα να καταλάβω ότι είχα μπροστά μου έναν Έυρωπαίο. Μά σέ τι γάλια βρισκόταν, στέ μου ! Δεν μπορούσε πια να περπατηρή από την Ξεάντηση. Τά πόδια του είχαν πληγασεί από την περσωρία και τά ρούχα του κρομόντοσαν σέ κοινάλια έπάνω του.

Ο παράξενος αυτός άνθρωπος, μόλις με είδε, με πληρώσανε — Έπεσε, για την άκρίθεια, στο πάθιο μου — και μου είπε Γερμανικά : —Πεινώ !...

Τού έδωσα να φάη και να πιη, τον βοήθησα να Ξαπλώθη, του έβλυνα με άνόνηματα τις πληγές του και του έδωσα να φορήσει μια πέτοινη κιάλιτά μου. Σιγά-σιγά ο Γερμανός άρχισε να συνέρζεται. Και φωνάξοσθε βέβαια την κατάπληξι μου, όταν σέ λίγο, από κείνα που μου διηγήθηκε σχετικά με τη ζωή του, κατάλαβα πως ο Γερμανός αυτός ήταν ο χροισοθήρας, που άγαπούσε ή Μπερεκίτα !...

—Μά πως συμβαίνει, φώναξα, να βρισκετα τό κεφάλι σας στο Μπάνος ; Ο Γερμανός χροισοθήρας με κούταξε με ύρος, που έδειχνε καθαρά ότι άρχιζε ν' άμφιβάλλη για τη διανοιτική μου κατάστασι. Τού ΄έξηγησα τότε τι είχα μάθει σχετικά μ' αυτόν... Ο χροισοθήρας με κούταξε έμβρόντητος. —Κανείς δεν με σκόπευσε ! τράλιους τέλος, παραξάλισμένους άκόμα από τη διηγησί μου. Έχασα τό όρώσιο στο δάσος, άπόρρητα, χωρίς να βοθηή κανέναν κοντά μου για να με περπατηρή, περπατώνθηκα δεξιά και άριστερά, και τώρα επιστρέφω στο Μπάνος, για να Ξανασου-

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ ΚΑΙ ΣΤ' ΑΛΛΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ

Η ΖΩΗ, ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ, Η ΑΠΙΣΤΙΣ, ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΙΑΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

(Ειδήσεις, πληροφορίες, κεντραμπολιέ)

ΛΑΟΙΜΟΝΟ... Στη σοφία ενός λαϊκού ξενοδοχείου των Κανίων, πέθανε, την περασμένη εβδομάδα, άγνωστος, άσημος, παρατεταμένος — άκοιτώντας, στις τελευταίες του στιγμές — τον ξενοδόχο να τον βρίζει, επειδή του χρωστούσε τέσσερα νοκία! — Ο Έττορε Άμεντέο Βιττάλιο, Ένας από τους πρώτους εξέν-πρωμιέ του Ιταλικού κινηματογράφου, ο περιλάλητος άλλωστε, στα προσοικιακά χρόνια, παρτεναίριος της Άλιμάντε Μαντζίνι, της Έσπέρια της Μενικέλλι, της Μπερτίνι, και τότε των άλλων βωδών γοσησών... Ο Βιττάλιο καθόφθωσε, χάρις στην άμορφα του, να ξελιγχιθί από γκαρσόνι ενός καλλιτεχνικού κafenείου του Μιλάνου, σε μεγάλο άστέρα της θόνης και σ' έναν από τους μεγαλύτερους δόν Ζουάν της εποχής του. Λένε μάλιστα ότι και αυτή η Έλεονώρα Ντουΐζε, όταν τόν είδε για πρώτη φορά, ένοιωσε τη γεροντική καρδιά της να χτυπά άνισηχα γι' αυτόν... Και ο Βιττάλιο, μεθυσμένος από τους θριάμβους του, νομίζοντας ότι το χαρναβάλι της ζωής δεν θα τελειώνει γι' αυτόν παρά μονάχα όταν θα έβλινε τα μάτια του, ζόδεσε ανυλόγηστα το χορμα, που τó κέρδιζε έξ Άλλου με τόση εύκολία... Άλλά η δόξα του βασίζοταν κυρίως στην άμορφα του. Κι' όταν, στα 1922, παρουσιάστηκε στο πρόσωπό του η πρώτης οριδίες, ο καλλιτέχνης άντελήρηθι με τρόπο ότι ο διευθυντής της μεγάλης κινηματογραφικής εταιρείας του Τουρινου «Νέορας» δεν έννοουσε ν' άνανώση το συμβόλιό του με τους παλμούς θρους. Γιά να μη χάση τη θέσι του, ο Βιττάλιο έκανε πολλές ύποχωρήσεις. Μά ίσως? από δύο χρόνια ή εταιρεία άνιηθηκε να τόν ξαναπρολάβει, έστο και μ' έλάχιστη άμοιβή. Κι' ο Βιττάλιο ύποχωρήθηκε τότε, για να μη πείθην της πείνας, να ξαναγίνει γκαρσόνι. Κάθε χρόνος όμως που περνούσε τόν έρωριζε και πó βαθεία στην κατάπτωση. «Όπου ο γοιτεχνικός αυτός καλλιτέχνης, ο οποίος προξένησε άλλοτε στις γυναίκες όλου τού κόσμου τόσα οίγη ήρόνησι, κατάνησε να γίνει πλανόδιος σκιτισσογράφος στις Κάνες και να πείθην, την περασμένη εβδομάδα, σ' ένα φιλόδοξο ξενοδοχείο, χωρίς να τόν παραστήθι στο προσκεφάλό του κανένα φίλος του, κανένα πονετικό πρόσωπο...»

κατάστασι του λαοφιλούς ήθοσιου.
— Άν δεν είσατε ο Μπουκπου, τι θά θέλατε να είσατε ; ρώτησε τελευταία τόν Ζώφ Μιλτόν ένας ύποχωρός, κατά τη διάρκεια ενός καλλιτεχνικού γεύματος.
— Ο,τι θέλετε, εκτός από ύποχωρός ! άνεκριθή σοβαρώτατα ο Μπουκπου, με τη χαριτωμένη άναίδεια, που τόν διακρίνει πάντοτε.
Κι' ο ύποχωρός, καταλαβαίνοντας ότι θά ήταν ματαιοπονία του άν έπιχερούσε να τά βγάλει πέρα με τόν διαβολικό «Βασίλειά τών Τραυματισθένων», προσπειθήθη ότι βόριζε την άνάντην πολύ έξυπνια και γέλασε... με την καρδιά του...

Νά και μιá είδησις, ή οποία θά καταλήξη τούς φίλους του κινηματογράφου. Η Μαίρη Πίκφορντ, ή «εισελής υπερέτα», ή οποία πλήητε θανάσιμα στο Μπέθερλν Χιλς, όλομνάχη, από τόν καιρό που χώρισε όριστικά με τόν Ντούνγκλας Φαίριμπακς, άπεφασκε, για να σκοτώση την άνια της, να άγωνισθή κατά της... άνθησιμότητας του κινηματογράφου ! Οι άναγνώστα μας θά θυμιάται βέβαια από όσα έγγραψαμε σχετικά, ότι σινεστηθή τελευταία στην Άμερική ένας μεγάλος σύλλογος, με δικαλαδώσεις σ' όλα τά μεγάλα κέντρα τών Ηνωμένων Πολιτειών και με άντικειμενικό σκοπό να άντιδρόση κατά τών εκδικατήλητων ταινιών. Τό γενικό λοιπόν πρόσταγμα της εκπορεύσεως κατά τών άσέμων φίλων, σ' όλα τήν περιφέρεια του Δός Άντλες, τó άνέλεθε ή Πίκφορντ. Πολλοί λένε ότι ή μεγάλη της άγάθη προς τόν κινηματογράφο την έκανε ν' αναλάβη αυτή την σταυροφορία. Υάχρονον όμως και άλλοι, που ύποστηρίζουν σοβαρώτατα ότι ή σενιότης της Πίκφορντ εντε μάλλον άποτελέσμα της... γεροντικής ήλικίας της ! Οι άναγνώστα μας άς έξηγήσουν όπως θέλουν αυτό την στάσι της Μαίρης.

Η Φραντζέσκα Μπερτινι

Ο Φερνάν Γκραβιέ, ο συμπαιθητικότατος Γάλλος εξέν-πρωμιέ, εντε τώρα βαρείας άρροστας. Έπαθε δηλητηρίασι από χαλασμένα στερεΐδια. Θεωρούμε περτό να σάς ποήμε ότι τó κοινού τόν σπύτασι, στο Νεγύ, κατακλιθήται από πρώτας μέχρις έσπερας από πικνά χίματα άρωμακισίου, που ζήτηι με άγωνία πληροφορίες για τήν

ναντήσου τήν Μπερτενίτα... Και πρέπει να προλάβω — όπως λέτε — πριν γίνουσι οι γάμοι της με τó φοιτητή...

Η περιπέγεια να μάθω τί συνέβαινε στην περιτύχη αυτή, μ' έκανε να συνδοθήσω τόν χρωστούθηρα τó Μιλάνου. Η Μπερτενίτα, μόλις είδε τόν άγαπημένο της ζωντανό μισροτά της, έπεσε στην άρχη λιποθύη από τόν τρομό της. Μά όταν συνήθε, έπεσε στην άγκυλιά του Γερμανού, κλαιώντας από τη χαρά της — ξαναβρίσκοντας έπιτέλους τά λογικά της. Όσο γι' τόν φοιτητή, κίτταξε τόν Γερμανό άνν νάδλετε Έναν Βριζόλοκα...

Και τότε έλανε γνωστή όλη ή άλήθεια — διευκρινίσθηκε δηλαδή πώς συνέβη να εντε ο χρωστούθηρα ζωντανός και να ύπάξη συγχρόνως και τó κομμένο κεφάλι του : Ο φοιτητής είχε σχηματίσει την έντύπισσι ότι ο Γερμανός δεν έπρόκειτο να ξαναγυρισθί στο Μιλάνο. Η θά πείθαι από τήν εξάνθηση, ψάχνοντας ν' ανακαλύψη καμιά φίλδα χρυσού, ή θά γινόταν πράγματι πλούσιος, όποτε άραζαζός δεν θά γυρινόσε πίσω, για να πάρη γυναίκα την κόρη ενός ξενοδόχου. Και ή έπιθυμία του να παντρωθή τήν Μπερτενίτα, έπαρξοζε τόν φοιτητή να σκηνοθετήη τόν θάνατο του Γερμανού. Πήγε και βόριζε τούς Ζιβάρος και τούς ζήτησε να τού βροην ένα άνθρώπινο κεφάλι — πρώγμια όχι και πολύ δύσκολο για τούς άμόφορους αυτούς πολεμιστάς. Κατόπιν τούς έδωσε οδηγίες πώς να κατεργασθούν τó κεφάλι αυτό, όταν θά είχε μαλακώσει από τó πολύ βρόσιμο, σε τρόπο ώστε να πάρη τά χαρακτηριστικά του χροστούθηρα. Και ύστερα παρακάλεσε έναν από τούς Ζιβάρος να πάη στο Μιλάνο και να προσπαθήη να έπιδείξη τó κεφάλι αυτό στο ξενοδοχείο του Ίταπανού, για να τó δη ή Μπερτενίτα, για να σχηματίση τή γνώμη ότι ο άγαπημένος της δεν ζούσε πεία και για ν' άποφασισθί να πάρη άνδρα της τόν φοιτητή !...

Τό πανεκό αυτό ζάλλο τού φοιτητού έπιασε ως ένα σημείο. Άλλ' ή άπόροπος έπανεμφάνισσι του χρωστούθηρα τού κατέστρεψε ή σγήδρα.

Η Μπερτενίτα έκανε τούς γάμους της, ύστερα από δύο μέρες, αλλά με τó Γερμανό της. Και ο φοιτητής έξεαφανίσθη από τήν περιφέρεια, ντροπισμένος και άπελπομένος για τήν έρωτική του άποτυχία !

ΡΟΖΙΤΑ ΦΟΡΜΠΙΣ

Ο Τζωός Φιτζκλιρτ, ο διάσημος σκηνοθέτης, τόν όποιον όλα θεωρούν Άμερικανό, στην πραγματικότητα εντε Γάλλος, έγκαταστημένος όμως από δύο και τριάντα χρόνια στην Άμερική, άνιηθηκε να γυρίση ένα φίλμ με θέμα τη ζωή του Κλεανού. Και όταν ή «Παραμύθισσι», στην όποια εργάζετα τώρα, εξήγησε να μάθη τούς λόγους της άνιηθήσεως, έ-έκρινε άποκρίθηκε χωρίς τόν παραμύθισσι διασταγίω : — Για ν' άρέση ή ταινία αυτή στο Άμερικανικό κοινόν, πρέπει να παραμορφώση τή φυσιογνωμία του Κλεανού, να τόν μεταβάλει σε κίλιον ή σε τυχοδιώκτη ! Και βιολογώ ότι σέβμαια πολύ τόν «Τίγρι» και δεν έννοώ να τόν εξευτελίω...

Η αλήθεια τώρα εντε ότι ο Φιτζκλιρτ γνωρίζει καλά ότι ή «Παραμύθισσι» τόν χρεάζετα τόσο πολύ, ώστε...δεν πρόκειται να τόν άπολύση από τήν ύποσησι της. Και αυτή ή βεβαδότης τού δίνει τó δικαίωμα να φαίνεται τώσον άγέρωχος άπέναντι τών προϊσταμένων του.

Η διαβόητος διακυλόγράφος της Κλάρα Μόου, ή σατανική γυναίκα, ή όποια εξευτελίση την οικονομολογία καλλιτέχνας και την έκανε να πάθη γενουκή διατόραξή τόσο σοβαρή, ώστε να παραστή άνάγκη να τήν κλεισουν σ' ένα φρενοκομείο — δίνοντας προς δημοσιότητα μερικές έρωτικές έπιστολές της κυρίας της και άποκαλύπτοντας όρισμένα σκάνδαλα τού ιδιωτικού της βίου — έπεσε τελευταία θύμα ενός αυτοκινητιστικού δυστυχήματος. Και κατά πάσαν πιθανότητα, θά της κόψουν τó πόδι... Στο μεταξύ ή Κλάρα Μόου, άπόρ βύριε από τó φρενοκομείο, άναγκαστήρη για να ζήση να γίνη πλήρητα ένας μεγάλου καταστισματος γενομισίου, στη Νέα Υόρκη, αυτή, που είχε μεσουανήρη για κάμποσο καιρό στο καλλιτεχνικό στερέωμα του Χόλλυγουιντ ! Πώς άλλάξουν οι καιροί, στον κόσμο εδώ κάτω !...

Η «Σόβκινο», ή μεγάλη Σοβιετική κινηματογραφική εταιρεία, υπέβαλε τόν άρόμιδο τίμημα τού έμπροσπίτου επί της Παιδείας τόν κατάλογο τών εξής φίλμ, που σκαπέτι να γυρισθί από τόν Σεπτέμβριο ως τόν Δεκέμβριο τού 1934 : «Η Γη», από τó μυθιστόρημα του Ζολά, διασκευασμένο βέβαια καταλλήλως, για τή διαπαύαγωγή των Ρώσων άγορασών, ή «Μηχανή που τρέχει μέσα στο Χρόνος», από τó διώνυμο έργο της Ουέλς, ή «Ιουάννα ντ' Άρκε», μιá καυστική παρωδία της ζωής της «Παρθένου της Ορλεάνης», και τέλος τρεις άλλες ταινίες, με ύπόθεσι παρμένη από διηγήματα του Μαξιμ Γκόρκυ. Κανείς βέβαια δεν μπορεί να λοχυρισθί ότι ή παραγωγή αυτή εντε έξαιρετική πλουσία. Δεν πρέπει όμως να λησμονούμε ότι ο Σοβιετικός κινηματογράφος άποδίδει μεγαλύτερη σημασία στα μορφωτικά φίλμ, και ο' αυτόν τόν κλάδο εντε όμολογούμενος άφθαστος, παρά στις «διασκεδαστικές» ταινίες.

Τέσσερες Γαλλικές κινηματογραφικές εταιρείες άποφασισαν να σινεωπιθούν σε μιá, για ν' άντεπέξέλιθον στην χρισι. Και ο Γαλλικός Τόπος επιθήεται και πάλιν εναντίον τών έταρειών, επειδή δυσφημισθί τόν Γαλλικό κινηματογράφο, παράγοντας φίλμ άνόητα και ήλίθια.